

KIÍRTALAK

PAPP P TIBOR

ÖT ZENETT

Könnyeid bősz szívem porát sárrá verik. Lápkelkem érdes
tölgye derekamba török. Égi szentem arca egyre fogy.

Szemednek ősi árja bemos az izzó sárba.

Lelkem szárítná lángkacaj. Győzhetetlen szerelmed újra
elken, bár futnék előle. . . Sajtot egünkre az éj fial.

Tölthet-e hiányod hegyet körmöm alá? Képünkre talán
ölthet e viadal mosolyt? Nyelhet-e sziklát a bús köd el?

Van-e hang, mely ránk felel, míg a vágy át nem teel?

Hegyként mi okból kerüljük mégis egymást? Szemünk márványa
hetykén össze miért akad? Szirtet hajnalpír miért feszít?

Tudni akarlak: rúgni nem! Visszahúzlak, bár így is el fogsz
futni: álmunk űz elébed! Fűzfát viharöl öl: szeretlek!

Szemed jegebb a fagynál: fúlnék beléd, ha hagynál!

Szádon – tudom – nem kérhetlek! Mégsem – kallódva a réven, a
vámon – csak magamnak marlak! Habmúltból levél lép – várlak!

Szeresd (vergődve és titkon), hogy imádlak! Meretlen lelkem
szegezd e merész világnak! Csillag lesse a nyár mosolyát!

Hol szellő lengni sem mer, légy ott morajló tenger!

Örvényt ne kergess langy felszín sátra alá! Hullámat, mint tört
törvényt, akaszd a szirtre ki! Vértó hátát fodrozza villám!

Magunknak bár megadhatnánk végre egymást! Csak márványnyüvő
agyunknak éle kopna el! Szűnne szemedről a nincs-setét!

Bár ne lennék csak kettő egymásra dörgő felhő!

Csak tudnálak nem bántani! Légtócsát lágy szóval közénk bár
hazudhatnánk már játszani! Hej, ha holdba utunk borulna!